

Laudáció a Magyar Örökség kitüntető cím átadására.
2013. december 21.

Lukács József mecénás a Budai Fonó Zeneházzal várat épített a lantpengetéshez.

Dicsérni jöttem a hagyományt, nem temetni! Éljük a XXI. században a szokás hatalmával, a megújuló hagyomány erejével, ahogyan azt a Fonó Budai Zeneház teszi.

A Fonó működése mutatja: Parancsra nem lehet szeretni. Kell az indító élmény, mint ahogy felmenőink sem azért tanultak dalt, mesét, táncot, mert kötelezővé tették számukra. Azért nőttek bele a szépapák mozdulataiba, mert megérintette őket az élmény.

Kányádi Sándor soraival (Fekete-piros, 1972.):

„...Még a nyelv előtti ködből
teremti újra - az ösztön?
Akár a szemek mandula-
metszését az anyaméh
szent laboratóriuma?

Honnan járnak, honnan hozták?
Honnan e mozdulat-ország?
S milyen titkos adó-vevők
fogják, folyton sugározván,
az egyazon vér és velő
hullámhosszán? „

„A tradíció nem a hamu őrzése, a tűz továbbadása” - summázta Gustav Mahler. „A tűznek nem szabad kialudni!” - folytatta Kodály Zoltán. Lukács József vállalkozó, mérnök, feltaláló, a hazai számítógép építés egyik úttörője, az orvosi műszerek, autóelektronika sikeres fejlesztője, gyártója, a népzene szerelmese, gyűjtője önerőből teremtette meg a Fonót. Szikrával lobbantott tüzet, amely 19. éve - immár nagykorúként - ereje teljében adja tovább a hagyomány lángját. A mecénás, a fecske, aki nyarat csinált privatizáló korunkban, a szó szoros értelmében várat épített a lantpengetéshez.

A zene iránti szeretettel életre hívott, hiánypótló Fonó Budai Zeneház, amely „*csak egy hosszúlépésre van a város szívéből*”, ahová a művészek hazajárnak, a vendégek, a közönség katartikus katlana, arcélformáló márkaelemmé vált a fővárosban. A Sztregova utcában ölelkeznek az Andok és a Kárpát-medence hagyományai. A Zeneház közös tudat, kreativitás, közösségi tér, ahol össze lehet jönni, otthona hagyományőröknek, a tiszta forrásból épülő világzenének, jazznek.

Hangzik a dal, surran a tánc, szerelmek köttetnek az aranykorban. A Fonóból zenekarok, táncosok, a hagyomány Prima Primiissima és Kossuth-díjas nagykövetei indulnak a világ útján.

Ha szerda, akkor 19 éve Fonó Táncház, ahol mindenki részese az éltető élménynek. Összművészeti örömforrás. Furulya-, hangszeroktatás, utcaszínház, kézművesek, remekek, koncertek, kiállítások, gyermekjátsszók, táncházak. Az „utolsó óra” üzenetét is rögzítő, éltető stúdió, több mint 100 CD-n palackposta az utókornak. Lemezkiadó, világzenei nap, Héttorony Fesztivál, Budapest Folk Fest, jazz-műhely, a népzenei újhullám műfajt újító etno-formációk házigazdája, ez mind-mind a Budai Fonó, amely állandó a változásban. Kiteljesíti a mondást: Örökségünk a ma élményével jövőnk alapja.

„Szeretném, ha mindenkinek lenne lehetősége a kulturális áradatban megismerni és választani azt, amit sajátjának tekint, ami kapaszkodót ad.” - célozza az intézményalapító, támogató mecénás, Lukács József.

A vár ereje nem a falakban van! A Fonó vezetői, művészei, szakemberei és mindazok, akik érdeklődésükkel, szeretetükkel jelen vannak a fogalomként vált műhelyben, hordozzák az erőt. *„Nem csupán mi alakítjuk a Fonót, hanem azok a művészek, akiknek az életműve mellé álltunk. Hiszen ők maguk a Fonó”* - mondja Horváth László igazgató.

A Zeneház igazán világra szóló: bekerült a legjobb 20 világzenei kiadó közé.

A Budai Fonó komplex tradíció és értékközpont, a médián túli akusztikus rétegzenek vára, a hagyományéltetésben Summa cum-laude, amely jókedvünket és az egyetemes emberi kultúrát egyaránt méltón gazdagítja.

Éljünk tehát a szokás megújító hatalmával!

Éljen a Magyar Örökség díjas Fonó Budai Zeneház!

Budapest, 2013. december 13. <http://www.fono.hu/>

Birinyi József, néprajz-, népzenekutató, hangszeres szólista

a Hungarikum Szövetség elnöke, a KÓTA társelnöke